

www.damiaanhelmond.nl

Maria Boudewijns. F | Anja Donkers

Maria Boudewijns:
'n mens moet kunnen schuilen in de kerk

Vrijwilligers zijn het cement van de samenleving. Dit wordt door menig bestuurder aangehaald, bij herdenkingen en bijeenkomsten. En het is waar. Want hoe zou de gemeenschap eruit zien als er geen vrijwilligers zijn die alles ondersteunen? In deze Damiaankrant willen we graag onze vrijwilligers in het zonnetje zetten, voor alles wat ze voor de parochie en de gemeenschap doen. Deze keer gingen we op bezoek bij een echte Stippentse: Maria Boudewijns.

Volgend jaar hoopt ze tachtig jaar te worden, maar dat is niet te zien. Maria oogt als een zestiger en ze geniet van het compliment. Haar man Louis wordt dit jaar tachtig en ze zijn 58 jaar getrouwd. Maria 'heeft wat' met de kerk in Stiphout: "Ik ben er gedoopt, deed de eerste H. communie, het H. Vormsel en ben er getrouwd. Ook onze kinderen zijn hier gedoopt" Ze hebben twee kinderen, een jongen en een meisje. Als we dan constateren: een koningswens, lacht ze gevat: "Ja, en nou de centen nog!"

Maria moest thuis altijd al mee helpen. Ze komt uit een gezin met zes zusjes. "We moesten mee helpen aardappelen rapen en aardbeien plukken. Met 14 jaar moest ik gaan werken bij de zusters in Son. Trouwens: versta je wel dialect of moet ik netjes gaan praten?" onderbreekt ze

haar verhaal. Nee hoor, Maria, we kunnen het verhaal goed volgen.

"Ik heb bij die nonnen heel veel geleerd. Ik werkte er zes dagen per week en met 17 jaar deed ik de opleiding verzorgende en ben ik later cum laude geslaagd!" Zoals gewoonlijk in die tijd, is ze er even uit geweest toen ze zelf in de kleine kinderen zat. Maar stilzitten kon ze niet en ging later in een winkel werken. Toen die winkel afbrandde ging ze naar het uitzendbureau en kwam ze weer in de zorg terecht. "Ik heb daar tot mijn 70e nachtdiensten gedraaid. Ik zou het nu nog wel willen doen, maar na een hartoperatie ben ik gestopt."

En je vrijwilligerswerk? Voor de KBO verzorgt ze een keer per jaar de prijzen voor de kienmiddag. Ook voor de Zonnebloem heeft ze als verzorger geholpen, hele dagen in de weer met

het verzorgen van de cliënten die op vakantie waren, van zaterdag tot zaterdag. "Ik voelde me al jong verantwoordelijk voor veel dingen, dat was de normaalste zaak van de wereld. Vroeger thuis zeiden ze al: Laat ons Maria het maar regelen, die weet wel wat er moet gebeuren," lacht Maria.

“Ik ken veel mensen en die breng ik een bezoekje, gewoon als het mij uitkomt, onaan-gekondigd. We hebben dan fijne gesprekken, over van alles. Ook heb ik adressen waar ik regelmatig ga strijken en dan hou ik meteen in de gaten of alles nog wel goed gaat. Op één adres strijk ik al 15 jaar! Voor de kerk in Stip-hout zit ik in de bloemengroep. Ik zorg er ook voor dat ze tussendoor water krijgen, zodat ze er altijd mooi bijstaan. En om toerbeurt verzorg ik de koffie en ranja die na de H. Mis wordt ge-schonken.” Ze gaat elke week naar de H. Mis. “Ik geniet elke week van de mooie preek van pastoor Pieter. Hij gaat in op de realiteit en het gaat niet altijd over de bijbel. Weet je dat hij bij onze dochter in de klas heeft gezeten?” En dan schuift ze op het puntje van haar stoel: “Van

vrijdag tot en met zondag maak ik de kerk 's morgens open en 's avonds sluit ik hem weer. Ik vind het heel belangrijk dat de kerk open is. De mens moet letterlijk en figuurlijk kunnen schuilen in de kerk. Ze moeten niet aan de gesloten deur komen als ze in nood zitten. Een kaarsje aanmaken moet gewoon kunnen. Het doet me goed als ik maar één man heb geholpen zodat hij in de kerk terecht kan." Dit doet ze het gehele jaar door. "Het zou fijn zijn als er ook iemand de andere dagen ervoor kon zorgen dat de kerk open is. De andere dagen zorgt het secretariaat ervoor dat de kerk 's morgens geopend wordt, maar het zou mooi zijn als er standaard iemand is die komt sluiten." Op het laatst heeft ze nog een opmerking: Weet je wat ik jammer vind? Dat pastoor Kessels geen graf heeft. Er staat alleen een houten kruisje, maar niemand kan zien waar hij ligt! Hij is toch heel lang pastoor hier geweest..." En dan als ik bij de deur sta: "Zet er maar in dat ik dankbaar ben dat ik alles mag doen omdat ik nog zo'n goede gezondheid heb."

Anja Donkers

ADRIAAN VAN DEN HEUVEL
MAKELAARS ADVISEURS

HOOFDSTRAAT 155 • HELMOND
0492 - 661 884 • INFO@HEUVEL.NL

AALSTERWEG 134 C • EINDHOVEN
040-7520849 • EINDHOVEN@HEUVEL.NL

WELKOM
bij Adriaan van den Heuvel makelaars en adviseurs

25 enthousiaste medewerkers in Helmond én Eindhoven

beoordelings-gemiddelde van **9.1**
bron: Funda

zeer groot bestand woningzoekenden

vestigingen in Helmond en Eindhoven

thuis in iedere regio

Of u nu een woning wilt verkopen, hulp zoekt bij aankoop of een gedegen taxatie nodig hebt, aarzel dan niet om ons te bellen. We komen graag bij u langs.

HEUVEL.NL • WÉRKT VOOR U

Mooi en onderhoudsvriendelijk
Maatwerk naar Eigen Wens
persoonlijke wens

Kluijtmans natuursteen
natuursteen • grafmonumenten

meer dan **100 jaar** vakmanschap & traditie

T 040 - 281 35 69 • www.kluijtmansnatuursteen.nl

SN Natuursteenbedrijf Stassar B.V.
Lage dijk 2
5705 BZ HELMOND

Tel. 0492 - 52 37 82
Fax. 0492 - 52 20 57
Info@stassarbv.nl
www.stassarbv.nl

Gespecialiseerd in klassieke en eigentijdse grafmonumenten. Grote keus in modellen en materialen. We helpen u graag met uw eigen ontwerp of idee.

Juliette vertelt... De gekleurde bril

"Wil je betrokken zijn bij de laatste verzorging?" Enigszins stamelend antwoorde de dochter: ehh, hoezo? Moet ik dat zelf doen dan? "Samen met ons mag jij meehelpen bij de verzorging". Als vader bijvoorbeeld altijd kort geschoren was, zullen we dat nu ook doen. Verder zullen we hem de kleding aangeven die jullie fijn vinden, of wellicht ligt vaders favoriete trui/broek al klaar? Misschien vind je het fijn om zijn eigen luchtje op te doen? Pas als jullie tevreden zijn, zijn wij dat ook. We willen dat iedereen op een waardige manier afscheid kan nemen van hem. "Misschien een gekke vraag? Ik weet echt wel dat hij niets meer ziet, maar mag vader zijn bril ophouden? Het was zo trots zijn gekke gekleurde brillette, het past zo bij hem, iedereen kent hem mét bril..."

En dan komt de volgende ochtend de dochter met de uitgekozen kleding naar het uitvaartcentrum. Een kleine voorverzorging heb ik al gedaan. In onze gemoedelijke, warm ingerichte verzorgingsruimte brand ik een kaarsje en zet een zacht vriendelijk muziekje op. We beginnen deze ochtend met een kopje koffie. Al pratende over wat er zo dadelijk komen gaat, probeer ik haar gerust te stellen. Haar gespannen gezicht betreft een klein beetje. De tranen staan hoog. Het besef van het verlies van haar vader voelt steeds definitiever. Ze heeft er slecht van geslapen geeft ze aan. Van verdriet, maar ook van de spanning of ze vader wel wil en durft te verzorgen. Troostend geef ik aan: "Je mag doen wat goed voelt. Als je liever mij de verzorging uit laat voeren, is dat natuurlijk prima. Als je bij jezelf de ruimte voelt om in kleine stapjes toch wat meer betrokken te zijn, mag dat ook. Soms voelt aanwezig zijn en op een afstandje kijken al heel fijn. Mag ik je een kleine tip geven? Als je twijfelt, raad ik je aan om te komen helpen."

Ervaring leert dat nabestaanden die bij de laatste verzorging betrokken en aanwezig waren, dit als zeer dierbaar en dankbaar ervaren. En dan is het moment aangebroken om naar de verzorgingsruimte te lopen. Al lopende door de gang leg ik uit dat vader op een soort van tafel ligt, met een laken tot onder zijn hoofd. Ik leg uit dat ik al enkele handelingen heb gedaan, handelingen die voor nabestaanden minder plezierig zijn om te zien bij hun dierbaren. Ik maak de deur open en hoor zachtjes de muziek. Ik geef haar de tijd om even rustig bij haar vader te zijn en te laten zien dat vader echt overleden is, en niet zomaar even slaapt, want zo lijkt het immers wel een beetje. Ze zucht eens even diep, en kijkt me dan zo krachtig als kan aan: "Kom maar Juliette, we zullen mijn vadtje eens voor de laatste keer tot een knappe vent omtoveren". Ik ben nog maar nauwelijks begonnen of ze komt steeds dichterbij mij staan. Een losse pluk haar bij vader, wordt weer terug gestreken. Met een voorzichtige hand streelt ze zijn wangen. Het feit dat vader koud aanvoelt schijnt haar niet te weerhouden. Ik zie de tranen in haar ogen. "Geef hem maar snel een warme trui aan, hij had altijd al een hekel aan de kou". En zo gaan we aan de slag. Wat is ze toch krachtig. Als vader netjes verzorgd is, leggen we hem samen in zijn kist. Als finishing touch zet ze zijn gekke gekleurde brillette op. "Zo, nu is vader weer een beetje meer mijn vader". "Dankjewel dat ik hierbij mocht zijn, het heeft me enorm goed gedaan. Ook het luisteren naar de zachte muziek stelde me echt op mijn gemak. Fijn om mijn vader weer voor heel even een beetje terug te hebben."

Juliette Magis

F| Juliette Poelmann-Magis RU.
Uitvaartondernemer Monuta-Magis.

**weekkrant
HELMOND** | **APP**

Download nu **gratis de Weekkrant Helmond nieuwsapp** in de Google Play Store of Apple App Store.

NIEUW

GET IT ON
Google Play

Download on the
App Store

Aan de wandel in onze parochie

Het Goor. F| Archief Cofoto

Aan de zuidgrens van onze parochie ligt een prachtig natuurgebied, het Goor. Een plek om te wandelen, rond te dwalen en zeer zeker volop te genieten van de daar aanwezige natuur. Door het gebied stroomt de Goorloop die ontspringt in Mierlo. Ze baant zich al kronkelend een weg door Helmond, Aarle-Rixtel en Beek en Donk om tenslotte uit te stromen in de Aa bij Boerdonk. Hierdoor kan het soms wel een erg nat gebied zijn en dat vraagt om stevige, waterdichte schoenen als je er gaat wandelen.

Ergens diep verscholen in het struweel sta je dan plots bij een grote eikenboom waarin, heel verrassend een Mariabeeldje is geplaatst. Een verrassende ontmoeting, zo in alle rust en soms zijn er ook verse bloemen bij neergelegd. Waar het precies is, zeg ik jullie niet, maar ga zelf maar eens op pad.

Hagelkruis. F| Parochie Damiaan

Rijdende over de Gerwenseweg richting Stiphout ontwaar ik bij sportpark het Molenvan een zogenaamd hagelkruis. Een hagelkruis is een wegkruis dat geplaatst werd om boze geesten af te weren, onder andere opdat gewassen niet door hagel beschadigd zouden raken. Hagelkruisen werden voornamelijk bij kruispunten opgetrokken. Het oudste bewaard gebleven hagelkruis in Nederland is het hagel-

kruis in Aarle-Rixtel. Bij sommige hagelkruisen vond brooduitdeling aan de behoeftigen plaats, terwijl een dergelijk kruis ook een halteplaats voor een processie kon zijn. Het hagelkruis in Stiphout bevat het opschrift: In dit teken zult gij overwinnen.

Kerktorens zijn vanuit het verleden 'landmarks' en dit zijn opvallende bouwwerken of een ander element in het landschap. Ze zijn ook een sterk bepalend herkenningspunt voor de reizigers die eeuwen geleden nog geen Google maps of een TomTom hadden.

In onze omgeving zien we op meerdere plaatsen dan ook nog kerktorens erg eenzaam in het landschap staan. Je treft onder in Nederland, Beek en Donk, maar ook in Stiphout zo'n landmark aan. Vanwege de bijzondere positie als herkenningspunt zijn deze kerktorens veelal eigendom van de gemeente, die ook verplicht was ze in stand te houden. Nu zijn het veelal gebouwen met een monumentale status.

Zoals gemeld staat ook in onze parochie een oudere kerktoren, heel toepasselijk aan de Oude Torenstraat aan de rand van Stiphout. In een Damiaan nummer 2 van 2023 heb ik jullie al meegenomen in het verhaal van 'het mirakel van Stiphout'. Deze toren is een overblijfsel van de vroegere Sint Trudokerk. De eerste schriftelijke melding van de kerk stamt uit 1342, toen de kerk door de bliksem werd getroffen en is afgebrand. Dan vindt ook het Mirakel van Stiphout plaats, wat deze kerk tot een veel bezocht bedevaartsoord maakt. De kerk is herbouwd,

doch tijdens de doortocht in 1587 van de graaf van Hohenlohe, een van de legers die voor de prins van Oranje vechten tijdens de Tachtigjarige Oorlog, wordt de kerk opnieuw verwoest. Na 1648 is de kerk Protestants geworden. De Katholieken houden hun erediensten in een schuurkerk. Daarin blijven zij kerken, ook als ze de oude kerk terugkrijgen, aangezien deze inmiddels erg bouwvallig is. De kerk wordt gesloopt in 1832 en de stenen worden gebruikt om de schuurkerk te verfraaien. De toren blijft staan aan de rand van het dorp.

In 1884 slaat opnieuw de bliksem in, waarop brand uitbreekt en alleen de stenen ruïne blijft staan. In hetzelfde jaar betrekken de Katholieken hun nieuwe Sint Trudokerk, die echter op aanzienlijke afstand van de Oude Toren komt te staan.

Nog steeds is de Oude Toren een markant herkenningspunt als je over de Lieshoutseweg Stiphout binnen rijdt en ongetwijfeld is het een fijn toevluchtsoord voor vogels en andere dieren die er een broed- of schuilplaats vinden.

Oude toren. F| Archief Cofoto

Al verder rondwandelen door onze parochie zie ik zo links en rechts, veelal rechts naast de voordeur een afbeelding van Maria. Soms is deze uitgevoerd in rood gebakken klei of van een ander materiaal gemaakt. Leuk om te zien dat men ook dit verleden niet vergeet.

Maarten Janssen

P.S. Ken je nog andere kunstwerken/plaatsen in onze parochie die een band hebben met de kerk laat het ons weten en we besteden er graag aandacht aan:

secretariaat@damiaanhelmond.nl

Mariabeeldje. F| Maarten Janssen

damiaanhelmond.nl

Er gebeurt veel goeds in de parochie

We ontmoeten van tijd tot tijd mensen met een vrolijk karakter. We noemen ze 'het zonnetje in huis'. Ze beginnen de dag met een vrolijke lach en ze laten zich niet bepalen door stemmingen. Bij tegenslag zitten ze niet onmiddellijk bij de pakken neer, maar zien altijd weer kansen om gerezen problemen op te lossen. Ze verstaan zelfs de kunst om van problemen te leren en er mee hun voordeel te doen. Een probleem wordt als een uitdaging beschouwd. Zulke mensen zijn goud waard en je kunt veel van hen leren.

Humeurig

Daarnaast komen we ook mensen tegen die wel het tegendeel lijken van de hierboven omschreven zonnetjes. Niet alleen lijden ze vaak aan een ochtendhumeur en zijn ze pas na een aantal koppen koffie en een stevig ontbijt enigszins benaderbaar, maar ook hebben ze vaak een aanleg tot doemdenken. Het is alsof de zon voor hen nooit mag schijnen. Bij elke zonnestraal wijzen ze ons erop dat ze uit ervaring weten dat dit soort weertype onvermijdelijk leidt tot onweer, storm en hagel. Mocht deze voorspelling niet uitkomen, dan is het toch té warm en té droog. Ze blijven mopperen en dopen hun pen verder in de azijn. Doet er zich een probleem voor en liggen de oplossingen voor de hand, dan worden bij elke oplossing twee nieuwe problemen bedacht.

Soms kunnen deze mensen nergens meer vrolijk over zijn. Hun humor heeft meestal iets van galgenhumor. De verzuringsgraad van deze mensen is hoog maar daarmee bouwen ze niets op. Deze humeurigheid kan soms per onderwerp verschillen. Bovendien heeft iedereen wel eens last van stemmingen en heeft iemand gewoon zijn dag niet. Soms betreft de humeurigheid alleen de baan en is men een enthousiast verenigingslid.

Kritisch

Een kritische opstelling kan soms zeker verhelderend werken, maar ze moet toch steeds opbouwend zijn. Voortdurend mopperende ouders dragen niet bij aan de sfeer in het gezin. Rebelse pubers schudden het gezinsleven wel eens even op, maar ze kunnen niet eeuwig blijven puberen. Na deze fase in het leven van jonge mensen komt na enige tijd ook weer evenwicht. De tijd van opstandigheid is voorbij en ook deze jonge mensen willen dan een positieve bijdrage leveren aan het gezinsleven. Zijn ze op kamers in de universiteitsstad, dan zeggen ze: "Er is toch zoveel goeds in ons gezin." En ze komen graag weer naar huis. Van Limburgers is bekend

dat zij de thuisbasis altijd weer terug weten te vinden. Op deze wijze kijken ze vooruit en bouwen ze aan hun toekomst. Ze zien kansen. Uitdagingen. Ze laten zich inspireren. Ze bouwen voort op zoveel goeds dat ze van huis uit hebben meegekregen en dat om hen heen gebeurt.

Onvolmaakt

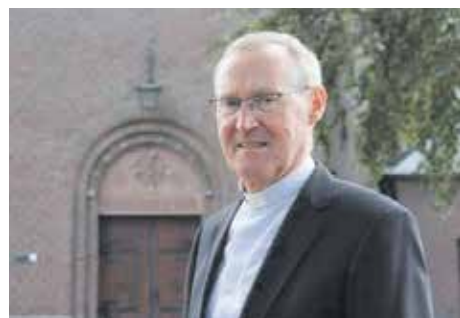
In de parochie is het niet anders. We laten ons soms verleiden om ons over de parochie en de kerk enkel in negatieve bewoordingen te uiten, maar dan is mijn reactie steevast: "Er is geen betere kerk dan onze kerk. En waar is niets?" We vergeten dan dat de parochie en de grote kerk ook uit mensen bestaat en dat daar dus ook alles voorkomt, wat onder mensen in de grote samenleving en de grote wereld ook voorkomt. Laten we maar eens in een willekeurige straat achter de voordeuren kijken. Of beter niet. Toch wonen achter deze voordeuren mensen met hun eigen leven van vallen en opstaan, van mislukken en opnieuw beginnen, van vreugde en leed. We helpen deze mensen het meest als we hun goede kanten waarderen en over hen met liefde en respect spreken. Bovendien mogen we niet vergeten: in zoveel gezinnen gaat het wel goed.

Zoveel goeds

Zo kan er natuurlijk altijd gewezen worden op fouten binnen die menselijke kerk, maar die menselijke kerk doet ook heel veel goed en heeft al eeuwenlang heel veel goed gedaan. Onderwijs en gezondheidszorg zijn al door de kerk van de grond getild, toen de politiek dit nauwelijks de moeite waard vond. Bovendien: wie iets doet, kan ook fouten maken. Wie niets doet, doet niets fout. Maar hij of zij heeft eigenlijk ook geen recht om vanaf de tribune maar steeds anderen op zijn of haar fouten te wijzen.

Zo gebeurt er ook veel goeds in de parochies. Het goede kan publiekelijk gebeuren of in stilte, want onze cultuur heeft christelijke wortels. Mensen worden vanuit hun geloof geïnspireerd tot inzet voor de naaste, tot omzien naar elkaar, tot hand- en spandiensten voor de gemeenschap. Bewust en vaak ook onbewust ontlene ze deze inzet aan hun geloof. Onze kerk viert, leert en dient. Ze wil opbouwen aan een gemeenschap waarin mensen tot hun recht komen. Waarom niet wat zelfbewuster over de parochie gesproken, WANT ER GAAT VEEL GOED IN DE PAROCHIE!

Hub Schnackers, pr

Mgr. dr. Hub Schnackers.
FJ Katholiek.nl

Kleuren in de kerk

Er is grote onwetendheid wat betreft het dragen van de juiste kleuren van de kerkgewaden in de liturgie op het juiste moment. Jaren geleden had ik een huwelijk. Bij de laatste voorbereidingen nam ik het bruidspaar ook mee naar de sacristie. Ik wees naar de witte kazuïfels en vroeg welke ze mooi vonden voor hun huwelijksmis. De bruid zei spontaan: "O die paarse, die is mooi voor onze trouwmis". Ik moest toch wel even uitleggen dat het niet de bedoeling was dat ik voor hun huwelijk een paars kazuïfel zou dragen maar wel een wit.

Elk jaar, in deze tijd waarin de adventskransen worden gemaakt, moet je aan mensen uitleggen dat de linten aan een adventskrans toch wel paars moesten zijn zoals de liturgische kleur in de adventstijd en niet rood. De normale kleur voor de kaarsen op de adventskrans is ook wit zoals alle kaarsen in de kerk normaal wit zijn. De commercie en soms onwetendheid zorgen ervoor dat we soms wel eens vreemde dingen te zien krijgen wat betreft het kleurengebruik in onze kerken.

Paus Johannes-Paulus II heeft in 2000 in de algemene instructie van het missaal nog eens de kleuren vastgelegd. We kennen in onze Kerk zes kleuren.

Er is de witte kleur. Tegen kinderen zeg ik dat we wit gebruiken als we blijde dingen hebben in de Kerk. We dragen wit tijdens de Paastijd en de Kersttijd; op alle feestdagen rond Jezus Christus die geen verband houden met zijn lijden; op feestdagen van de Maagd Maria; feesten van de Engelen; alle feesten van heiligen die geen martelaar zijn; Allerheiligen (1 november); en op de feesten van Johannes de Doper (24 juni), Johannes de evangelist (27 december), de Stoel van de Petrus (22 februari) en de bekering van de Apostel Paulus (25 januari).

Er is de rode kleur. Tegen kinderen zeg ik als we rood zien denken we aan bloed en aan vurigheid. Wel zo is het ook in de Kerk. We dragen rood op Palmzondag;

Goede Vrijdag; Pinksterzondag; op feestdagen rond het lijden van Jezus Christus; op feesten van de Apostelen, de Evangelisten en martelaren.

Groen dragen we als er niets bijzonders te vieren is, op alle dagen van het jaar waar geen andere kleur is voorgeschreven. Groen is voorgeschreven op alle zondagen van de Tijd door het jaar. De Tijd door het jaar begint na het feest van het Doopsel van de Heer tot de dinsdag voor Aswoensdag. En herbegint terug op de maandag na Pinksteren tot de zaterdag voor de Advent.

Paars is de kleur van de ingetogenheid, van boete en vasten en rouw. We dragen het tijdens de adventstijd en de vastentijd oftewel veertigdagentijd (de 40 dagen vóór Pasen). Paars kan ook gebruikt worden in de missen en officies voor de overledenen.

Zwart is de kleur van de rouw. Op veel plaatsen zijn de zwarte kazuïfels verdwenen maar zwart mag, daar waar dat gebruikelijk is, gedragen worden in missen voor de overledenen.

De kleur die het minste bekend is als liturgische kleur is roze. Het mag maar twee keer per jaar gedragen worden: op zondag Gaudete (derde zondag van de Advent) en zondag Laetare (vierde zondag van de vastentijd) gedragen worden waar dit gebruikelijk is. De roze kleur op de helft van de vasten en op de helft van de advent geeft aan dat het licht van het grote komende feest, Kerstmis en Pasen, stilaan begint te stralen door het paars.

Weinig parochies hebben een roze kazuïfel omdat de aanschaf van een kazuïfel toch duur is en het maar 2 keer per jaar gedragen wordt.

Elke kleur heeft zijn eigen betekenis en wil ons dichter brengen bij wat we die dag vieren.

Andy Penne, pr

Bremink.
Administratiekantoor

Wethouder den Oudenstraat 4, Helmond
info@bremink.nl • www.bremink.nl
0492 317420

- Administratieve dienstverlening
- Fiscale dienstverlening
- Starterbegeleiding

Jong, enthousiast en betrokken

Heel veel jongeren zie je niet meer in onze kerken, jammer, maar wel een hard gegeven. Toch zijn ze er ook in onze parochie nog en het is een genoegen met ze kennis te maken. Ik mag jullie Anna en Jan Nacinovic voorstellen, twee actieve tieners.

Anna is dertien jaren jong en zit op het Carolus Borromeus College in Brandevoort en Jan, negentien jaren jong volgt de opleiding journalistiek aan de Hogeschool Utrecht. Met recht worden ze dus tieners genoemd. Geboren in Helmond-Centrum maar opgegroeid in Stiphout in een warm gezin waarin het katholieke geloof een aanwezige rol vervuld. Tradities

als bidden voor het eten, de katholieke basisschool, de eerste communie, het zondagse kerkbezoek en het vormsel zijn vanzelfsprekend voor Anna en Jan.

Het is zoals Anna het verwoordt 'Mama wil het ons niet opdringen maar wel meegeven.' Zo nemen beiden deel aan de zomerkampen van de gemeenschap Emmanuel. Hier ontmoeten katholieke jongeren uit heel het land elkaar en verdiepen ze hun ontwikkelende geloof.

Jan is al van jongs af aan gefascineerd wat er zich allemaal afspeelt op en rond dat altaar en wil daar actief deel van uit maken. Zijn diepe

wens komt tot vervulling als hij, na de eerste communie toe kan treden tot de groep van de misdienaars. Met zekere regelmaat doet diaken Ton Schepens dan ook een beroep op Jan die immers vanuit de achtertuin de kerktoeren ziet staan en een geweldige invallende misdienaar is.

Zus Anna kijkt een beetje op tegen haar broer en ook zij wil misdienaar worden, hetgeen gelukkig kan en mag. Inmiddels zijn broer en zus niet meer weg te denken misdienaars en somtijds lector in de Trudokerk.

"Het katholieke geloof is altijd aanwezig, maar niet altijd op de voorgrond," merkt Jan bedachtzaam op. "Je zou het meer moeten zien als een way of living en niet als een gedragscode. Doe maar heel veel aan naastenliefde," voegt hij er aan toe.

Anna en Jan zijn ook deelnemer van Crossroads. Dit is een bijeenkomst voor jongeren die maandelijks gehouden wordt in pastorie van Stiphout en begeleid wordt door pastoraal medewerker Marjelein Verhoeven. Tijdens deze avonden komen thema's uit de kerk aan bod maar het kan ook een film zijn of een spelletjesavond, gezellig is het altijd. Wel is het jammer dat het gezamenlijk eten aan het begin van deze avond is vervallen. De oude pastorie is daar helaas niet meer op berekend, dus werk aan de winkel voor het kerkbestuur!

En andere zeer mooie uitspraken van deze twee jongeren kunnen zo op tegeltjes geplaatst worden.

Wat vind je van het volgende: "Het geloof is breder dan in de kerk zitten en zo. Het geloof zit in veel meer." Of "De belevingswereld van een gelovig persoon is meer dan het geloof alleen." Of "Een deel van de religie is ook openstaan voor anderen." Hoe mooi, maar ook diepzinnig gezegd, iets om over na te denken. "Respecteer dat iemand anders aan kan kijken tegen bijvoorbeeld een tekst uit de Bijbel en

neem die niet al te letterlijk," merkt Jan op.

Dan de zeer moeilijke vraag: Wat is voor jullie geloof? Enige stille momenten volgen maar dan komt er weer een diepgevoelde uit. "Geloof is breder dan het ervan overtuigd zijn dan dat het de enige waarheid te zijn, het zeker te weten. Het navolgen van het leven van Jezus is een goed voorbeeld voor ons."

Anna en Jan vertellen dat ze in een fijne parochie wonen en ze hebben goede herinneringen aan pastoor van Kessel, diaken Ton Schepens en ook met pastoor Pieter Scheepers komen ze prima overeen. Jammer genoeg zien ze ook in de Sint Trudokerk de vergrijzing, maar dat is niet het einde zeker als activiteiten als Crossroads gehouden blijven worden.

Op mijn vraag naar de rol van Maria zegt Anna: "Maria is een mooie mevrouw, een soort van uitverkorene. Zij is immers de moeder van Jezus." Op het zomerkamp is hun weleens gezegd dat als je tot Maria bidt, dan bidt je naar Jezus en God, een soort tussenstation zeg maar.

De tijd vliegt als je met deze twee jonge parochianen op een late regenachtige zaterdagmiddag zit te praten. Ik heb het als erg fijn ervaren, zeker de grote openheid waarmee Anna en Jan spreken over een toch lastig thema als het geloof.

Dank jullie wel en alle goeds voor de toekomst.

Mooi dat we in onze parochie deze bevlogen jonge mensen hebben. Heb jij ook behoefte aan een contact mail of bel gerust, mverhoeven@damiaanhelmond.nl of pastoor@damiaanhelmond.nl of 0492 - 523147. Wil je meer informatie over de gemeenschap Emmanuel kijk dan op Emmanuel Nederland of stel je vraag via info@emmanuelnederland.nl

Maarten Janssen

F| Jan en Anna Nacinovic

damiaanhelmond.nl

Gravendienst
A.C. van der Burgt en zn. VOF

Alde Biezenstraat 30
5421 BG Gemert
06-53718849
info@vanderburgtgemert.nl

Het afscheid in vertrouwde handen.

Met eigen
crematorium

Helmond - Beek en Donk - Deurne
Dag en nacht bereikbaar op 0492 31 95 33

Kerkdienst alleen op zondag?

Is de zondagochtend wel zo geschikt als moment voor een kerkdienst? Dat is een vraag die door de Church of England wordt gesteld. En is het misschien een goed idee om op een ander moment van de week een viering te houden?

Het klinkt een beetje gek. Want van oudsher is de zondag tenslotte de dag des Heeren, de dag om ter kerke te gaan. Maar... zondag wordt ook steeds drukker met sport, wedstrijden, winkelen, klussen. Het is concurrentie. En je kan er tegen strijden zoals de Nederlandse Vereniging tot bevordering van de Zondagsrust en de Zondagsheiliging al sinds jaar en dag doet. Of, zo is de gedachte die door de Engelse kerk wordt opgeworpen, waarom bewegen we niet gewoon mee?

Een interessant gegeven is dat ze zien dat het aantal bezoekers van de vieringen die op een doordeweekse-avond wordt gehouden groeit hard. Daarnaast lijkt er ook een aantrekkingskracht te zitten in de meer formele (en relatief anonieme) vieringen.

Ik vind dat het een interessante gedachte is. Waarom niet? De Sabbat is officieel vrijdagavond tot zaterdagavond en niet de zondag. De eerste gelovigen concurreerden niet met de Joodse Sabbat, maar kwamen op een andere dag (de dag erna) samen. Dus waarom zouden we als kerken ook niet meebewegen met het ritme van onze tijd en zoeken naar creatieve andere mogelijkheden.

Doordeweeks een halfuurtje uittrekken is veel haalbaarder en vaak veel flexibeler. ~Deken van York Vivienne Faull.

Om een halfuurtje of uur uit te trekken op een doordeweekse dag is prima passend in het leven van veel mensen. Een eucharistieviering zou toch een mooi nieuw (en voor anderen extra) rustpunt in de week creëren.

Het vraagt wel vaak lef van een plaatselijke kerk. Maar dan is de vraag naar het uiteindelijke doel wel een goede om te stellen. Wat is het doel van de kerk? En wat mag het kosten om dat doel na te jagen?

Wouter van der Toorn

Lourdes 2024: georganiseerd door “Het huis voor de pelgrim” in Maastricht

Vanuit de parochies van Uden, Beek en Donk en Helmond gaan we wederom samen op bedevaart naar Lourdes, onder algehele leiding van het Huis voor de Pelgrim.

De vliegreis is van 16 t/m 21 september 2024. Een aanmeldformulier kunt u halen in het parochiecentrum van Uden, Helmond of Beek en Donk. Van harte welkom om met ons mee te gaan. Pastoor John van de Laar en Diaken Ton Schepens vergezellen deze bedevaart. Lourdes: waar de hemel de aarde raakt!

Zesdaagse vliegreis naar Lourdes

Een vliegreis naar Lourdes is snel en comfortabel. Binnen twee uur vlieg je rechtstreeks naar Lourdes. Vanaf het vliegveld word je met een touringcar naar je hotel gebracht, zodat je uitgerust aan de bedevaart kunt beginnen. We vertrekken vanaf luchthaven Weeze (D). Er zal een bus rijden vanuit Helmond, Beek en Donk en Uden.

Prijstarief 2024

Zesdaagse vliegreis met verblijf in 4*-hotel op basis van een tweepersoonskamer € 1.220

Toeslag 1-persoonskamer 4*-hotel € 175

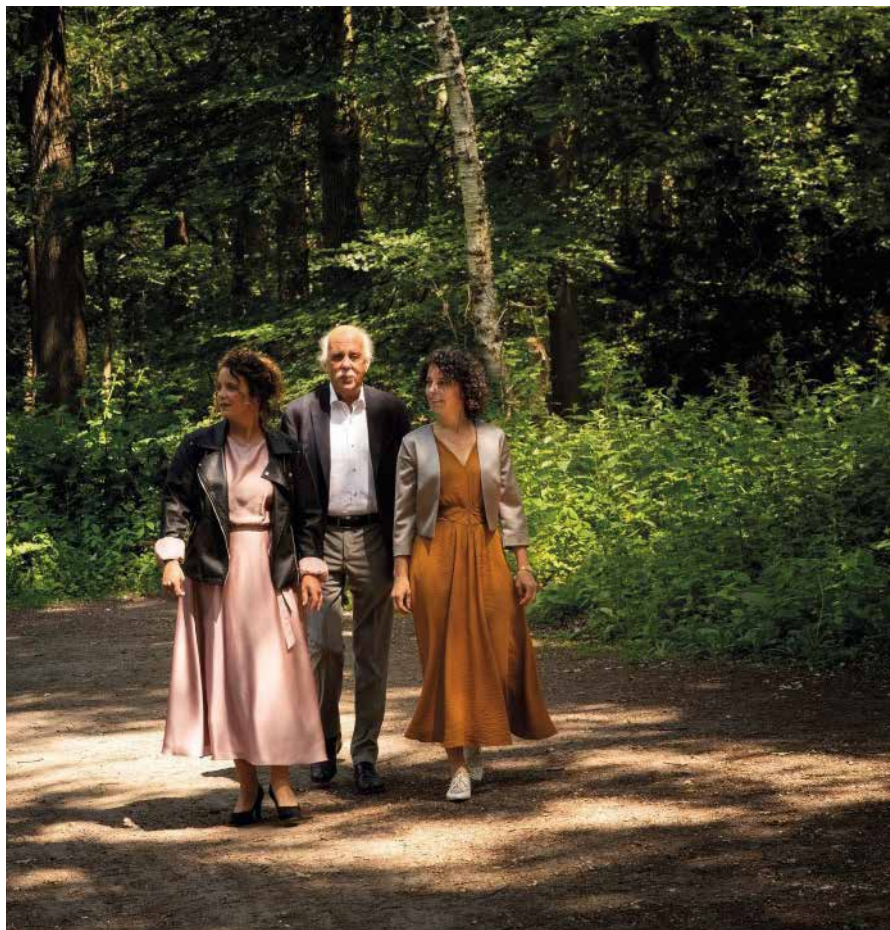
De reissom is inclusief

- Excursie
- Retourvlucht Weeze-Lourdes
- Vervoer naar luchthavens Weeze/ Lourdes - hotel vv.
- Vijf overnachtingen in een door het Huis voor de Pelgrim geselecteerd hotel op basis van volpension
- Volledig verzorgd programma o.l.v. onze eigen reisleiders en pastores
- Toeristenbelasting
- Uitgebreide reisinformatie
- Reisverzekering en annuleringsregeling

Er zijn mogelijkheden voor verzekeren de bij het CZ om een reductie te krijgen. Gezien de mogelijkheden in Lourdes dient uzelf redelijk zelfstandig te kunnen lopen, indien dat niet het geval is, graag iemand meenemen die uw rolstoel kan duwen en/of u mede kan verzorgen. Altijd graag in overleg met diaken Ton Schepens tel.0615690059.

Mocht u verder vragen hebben informeer gerust.

Omdat iedereen anders is...

UITVAART SPIERINGS

Van ons
24-uurs mortuarium
krijgt elke nabestaande
een eigen sleutel.

0492 525000 | UITVAART@SPIERINGS.COM | WWW.SPIERINGS.COM

Adverteren in de Damiaan Helmond?

danielle@adcommunicatie.nl
of bel: 0492-845350

Leeglopende kerken

Luisa Kop.
F| Katholiek Nieuwsblad

Het komt zelden voor dat het onderwerp ‘de leeglopende kerk’ niet aan bod komt in gesprekken tussen katholieken, of tussen katholieken en niet-katholieken.

“Ach”, zegt de sceptische, niet-praktiserende katholiek onverschillig, “daar komt toch niemand meer op af.” Een optimist oppert dat het vast goedkomt en dat de kerk wel weer volloopt. Als iemand mij ernaar vraagt, krijg ik altijd het idee te moeten kiezen tussen die twee uitersten. Maar, vraag ik me af, zouden er nog alternatieve opties bestaan, behalve een glorierijke roomse herleving of een stille, deprimerende ondergang?

In Italië, waar ik nu op vakantie ben, lijkt het probleem nochtans wat minder groot. Natuurlijk zijn de plastic stoeltjes bij de Openluchtmis om half tien ’s ochtends niet allemaal bezet door jongeren, maar leeg zijn ze

zeker niet en de priesters zijn maar liefst met z’n drieën in het dorp waar mijn oma woont. De hoofdcelebrant spreekt snel, efficiënt en zingt schaamteloos hard mee door de microfoon.

Ik denk aan Nederland, met zijn hoge, donkere Cuyperskerken, bezoekers op leeftijd en soms vijf minuten lang durende Kyries. Weinig kerkgangers. Men kan zich afvragen waar het ‘mis’ is gegaan. Waar is al dat volk dat op oude foto’s elke kerkbank bezet hield, van de eerste tot de laatste?

Dat het geloof uitsterft, zoals sommigen beweren, acht ik onmogelijk. Zolang de Heilige Geest bestaat – voor eeuwig, dus – zal dat niet gebeuren.

Krampachtig vastklampen
Maar moeten we uitsluiten dat de vorm waarin dat geloof een tijdlang gegoten werd, kan veranderen? Is het mogelijk dat die vorm misschien zelfs belangrijker is geworden dan de inhoud zelf en de authenticiteit ervan kan gaan aantasten? Alsof je stromend water probeert vast te leggen in een mal, alsof je ontastbare Geest probeert vast te zetten. Misschien klampen wij ons krampachtig vast aan dat kleine beetje con-

crete dat we denken te bezitten van God, die vorm waar we zo aan gewend zijn en zonder welke we ons geen Kerk voor kunnen stellen. En God, die we niet kunnen bevatten en die tussen onze vingers door glipt als we het proberen. Zou Hij niet veel groter en wijzer zijn? Groter dan onze gelimiteerde overtuiging van hoe Zijn aanwezigheid zichtbaar zou moeten zijn op aarde?

Onmogelijk idee
“Als alle kerken eenmaal gesloten zijn”, zeg ik wel eens half voor de grap, “zullen we weer bij mensen thuis moeten afspreken voor de Mis, zoals de eerste christenen.” Zo onmogelijk lijkt dat idee me inmiddels niet meer, hoewel het misschien nog wat ver weg is.

Het belangrijkste lijkt me dit: wat er ook gebeurt, al blijft er geen crucifix meer over in Nederland en al zullen de meeste vaste kerkgangers er binnenkort niet meer zijn – al valt het Vaticaan, bij wijze van spreken... dan nog is de Heilige Geest de Geest van Leven. Hij waait waarheen Hij wil, je weet niet waar Hij vandaan komt of waar Hij heengaat. Waarom zou je Hem dan proberen te sturen?

Luisa Kop,
columniste Katholiek Nieuwsblad

Geluk in kleine dingen

Deze kleine, kleine 92-jarige dame, die elke ochtend tegen acht uur volledig gekleed is, met haar haar in mode gestyled en perfect aangebracht make-up, is medisch blind, en is gisteren verhuisd naar een bejaardenhuis. Haar man van 90 jaar is onlangs overleden, waardoor haar verhuizing noodzakelijk is.

Na vele uren geduldig gewacht te hebben in de lobby van het verzorgingshuis, glimlachte ze lief toen ze hoorde dat haar kamer klaar was. Toen ik met haar naar de lift liep, gaf ik haar een visuele beschrijving van haar kleine kamertje, inclusief hoe de gordijnen op haar raam eruit zagen. “Ik hou er enorm van”, zei ze met het enthousiasme van een achtjarig kind dat net een puppy had gekregen. “Mevrouw Jones, maar je hebt de kamer niet gezien.... Wacht even.” “Dat heeft niets met mijn geluk te maken”, antwoordde ze. “Geluk is iets dat je beslist voor een incident. Of ik mijn kamer leuk vind of niet, het hangt niet af van hoe de meubels worden geregeld, maar van de manier waarop ik mijn gedachten regel. Ik heb al besloten om van deze plek

te houden. Het is een beslissing die ik elke ochtend neem als ik wakker word. Ik heb een keuze.

Ik kan de dag in bed doorbrengen en denken aan de moeilijkheid die ik heb met de delen van mijn lichaam die niet meer werken, of ik kan uit bed komen en dankbaar zijn dat ik nog leef. Elke dag is een geschenk, en zolang mijn ogen open zijn, zal ik me focussen op de nieuwe dag en alle fijne herinneringen die ik in mijn hart heb bewaard, alleen voor dit moment in mijn leven. “ Ze legde verder uit: “Ouderdom is als een bankrekening, je trekt na ver-

loop van tijd terug van wat je daarin stopt. Dus mijn advies aan jou zou zijn om veel geluk op je herinneringen bankrekening te zetten. Bedankt voor het bijdragen aan een van mijn herinneringen.”

En met een glimlach zei ze: “Denk aan de vijf simpele regels om geluk-
tig te zijn:
1. Bevrijd je hart van haat.
2. Bevrijd je geest van zorgen.
3. Leef gewoon.
4. Geef meer.
5. Heb minder verwachtingen en geniet van elk moment. “

Bron: Ligia Palfi

Paus Franciscus: zijn zorgen om klimaatverandering

Op 4 oktober werd de brief van paus Franciscus gepubliceerd met de titel Laudate Deum (Prijst God). De brief is een vervolg op zijn eerdere oproep in 2015 Laudato si (Geprezen zijt Gij) waarin hij stelde dat we als mensen meer aandacht moeten hebben voor klimaatverandering en dan met name voor de consequenties hiervan.

Met de nieuwe brief wil de paus wil de urgentie benadrukken van de problemen waar de wereld voor staat. Hij is van mening dat er niet voldoende wordt gereageerd op de bestaande problemen. De paus neemt nu zelfs het woord ‘klimaatcrisis’ in de mond. Hij durft zelfs te stellen dat het lijkt alsof de wereld uiteen valt en we het breekpunt bereikt hebben. De paus noemt de klimaatcrisis een wereldwijd probleem dat zich uit door steeds extremere weersverschijnselen, met steeds grotere gevolgen voor vele vaak kwetsbare families. Hij onderbouwt waarom de veranderingen alleen bewerkstelligt kunnen zijn door menselijk handelen.

De paus zet zich duidelijk af tegen de klimaatontkenners: open je ogen en zie het leed dat wordt aangericht. Ook binnen de kerk zijn de klimaatontkenners te vinden en die wil paus Franciscus direct aanspreken. De maximalisatie van winst over de rug van de mens en de aarde moet een halt worden toegeeroepen. Het argument dat groene maatregelen

zorgen voor een verlies aan banen, gaat voorbij aan alle banen die verloren gaan door de extremen zoals overstromingen of aanhoudende droogte.

Zijn zorgen over de opwarming van de aarde en de gevolgen hiervan zijn duidelijk. Om het tij te keren wordt moed gevraagd en concrete actie. Van wereldleiders, van bedrijven en van onszelf. De moed om naar de toekomst te kijken zoals die kán zijn als we vandaag beginnen met de ommekeer. Weg van het ‘ik’ en toe naar het ‘wij’. Ons niet langer laten verblinden door het mooi gepresenteerde marketingverhaal. Want wanneer het breekpunt wordt bereikt, zijn we te laat en het lijkt alsof dat we steeds dichterbij dat punt komen.

De afsluiting van de brief is als volgt: “Prijst God” is de naam van deze brief. Want een menselijk wezen dat pretendeert zich in de plaats van God te stellen, wordt het grootste gevaar voor zichzelf. Misschien is de aankomende vastentijd een goed moment om stil te staan bij onze nalatenschap en na te denken over hoe we zelf kunnen bijdragen aan het behoud van de aarde.

De vertaling van de brief is te vinden op de website van het Bisdom: www.aartsbisdom.nl/geautoriseerde-vertaling-laudate-deum-gepubliceerd/

Karin Snijders

PCI Damiaan in actie

Iedere dinsdag van 16.45 tot 18.00 uur bieden wij onder het genot van een kom warme soep en belegde boterhammen een luisterend oor voor wie daar op dat moment behoefte aan heeft. De Damiaanparochie geeft zo de mogelijkheid om met elkaar de maaltijd te gebruiken in de zaal bij de kerk van de Goddelijke Voorzienigheid aan de Hornestraat 1 in Helmond West.

Iedereen is welkom, we vragen geen “bewijs”, we stellen geen vragen, maar een ieder is uitgenodigd die er behoefte aan heeft om samen te eten.

Het gaat om een gratis maaltijd, ter beschikking gesteld met geld van de Parochiële Caritas Instelling (PCI) “Damiaan in Actie” van de Damiaanparochie. Iedereen is van harte welkom. In december serveren we aan onze

gasten een driegangen kerstdiner, mede mogelijk gemaakt door een gift van de Beelsfundatie.

Als PCI hebben we de afgelopen jaren ook mensen, die een beroep op ons deden, kunnen helpen met een kleine financiële tegemoetkoming of met een verstrekking in natura.

Mocht u een geldelijke bijdrage willen geven om deze goede initiatieven, zoals de maaltijden op dinsdag, mogelijk te maken, dan kunt u contact opnemen met de voorzitter van deze PCI Damiaan in Actie, diaken Ton Schepens per mail diakentonschepens@hotmail.com of via tel. 06 156 900 59, of het rekeningnummer van PCI Damiaan in Actie is NL84RABO0320273725.

Madelon Hettema

Schutterij der Colveniers: een eeuwenoud broederschap

Op het grondgebied van de parochie Damiaan de Veuster zijn heel veel verenigingen actief. Verenigingen die in een groot aantal gevallen hun oorsprong hebben binnen de parochie. Wat is anno 2023 nog over van de invloed van de Kerk? Een uitdaging om daar eens nader naar te gaan kijken. In deze Damiaan neem ik jullie mee naar de Schutterij der Colveniers of het Lieve Vrouwe Gilde te Helmond.

Helmond kent vier gilden: het Sint Catharina-gilde op Binderen, het gilde Sint Antonius in Stiphout, het gilde Sint Antonius Abt in Mierlo-Hout en de Schutterij der Colveniers. Heel erg zichtbaar is dit laatste gilde niet, maar zeker meer dan de moeite waard om er bij stil te staan.

Onder het genot van een kop koffie en een echt bakkersspeculaasje spreek ik over het gilde met Gertjan Dicker, één van de actieve gildebroeders.

De meeste leden van deze schutterij wonen en kerken in de parochie Damiaan de Veuster en zijn ook vaak op vele andere, charitatieve terreinen actief. Daardoor is de band met de kerk en met de parochie zeker wel aanwezig in deze gildebroeders. Tot de sluiting van de kerk Onze Lieve Vrouw ter Hemelopneming is de Schutterij der Colveniers regelmatig aanwezig geweest om de vieringen in deze kerk op te luisteren. Aangezien Stiphout en Mierlo-Hout ook een gilde kennen is de zichtbaarheid van de Colveniers in onze parochie naar de achtergrond verdwenen.

De Schutterij der Colveniers is waarschijnlijk opgericht in 1186, waardoor ze de oudste vereniging is van de stad Helmond. In tegenstelling tot de andere gilden in Kring Peelland houdt deze schutterij zich niet bezig met de bekende gildedisciplines als vendelen, boogschieten, trommelen, bazuinblazen en standaardrijden. Ook het schieten met het geweer is beperkt tot het tweejaarlijkse koningsschieten, wat traditioneel plaatsvindt in de Lieropse Herselse bossen op het schietterrein de Roovere van de twee Lieropse gilden. Dit jaar schoot Dennis van Thiel zich tot koning en Maartje Coolen-Swinkels kroonde zich als koningin.

De Schutterij der Colveniers is een eeuwenoud broederschap, welke bestaat uit meerderjarige mannelijke Rooms-Katholieke inwoners van Helmond. Volgens de statuten mogen maximaal 33 broeders beneden de 75 jaar lid zijn. Momenteel zijn er (niet kijkende naar de leeftijdsgrens) ruim 40 broeders. Veel broeders komen uit oude, bekende Helmondse families als van Thiel, Raymakers, van Asten en zo meer.

‘Nee, je kunt niet zomaar gildebroeder worden bij ons. Je wordt ervoor gevraagd en dat gebeurt alleen als het aantal actieve broeders onder de 33 is gekomen. Dan is er plaats voor een nieuw lid,’ licht Gertjan het toelatingsbeleid van de schutterij toe. ‘Veel verloop zien we gelukkig niet, soms komt het wel voor de iemand, met name vanwege zijn beroep de stad verlaat en in een enkel geval stopt hij dan als lid van de schutterij,’ voegt hij toe.

Maar als het gilde niet schiet met het geweer of de kruisboog, niet vendelt, niet tromt of bazuin blaast en zelfs ook geen paardrijdt wat doet ze dan wel?

Welaan, de Schutterij der Colveniers is een broederschap en dat vertaalt zich in een aantal zaken:

- + saamhorigheid,
- + dienstbaarheid aan de samenleving en
- + bevorderen van de duurzaamheid van de samenleving.

Om dit vorm te geven komt men op een aantal vaste moment in het jaar bijeen.

In november vindt de jaarvergadering plaats, gevolgd door een mosselmaaltijd.

Op de eerste zondag na 8 december, het feest van de Onbevleete Ontvangenis van Maria gaan de broeders ter kerke voor de gildemis. De vierde maandag van januari is er de Schuttersmaaltijd. Indien het aan de orde is vindt dan ook de installatie van de nieuwe koning en van de nieuwe broeders plaats.

Naast deze feestelijke bijeenkomst houdt men eens per kwartaal een bijeenkomst waar ook meer serieuze zaken aan de orde komen. ‘Je kunt dan denken aan een lezing van een pastoor of een dominee, of zoals enkele jaren geleden een lezing door een van de Nederlandse

Opperrabbijnen. Onlangs heeft een hoogleraar financiële economie een lezing voor ons gehouden over het subsidiariteitsbeginsel. Dit beginsel is een belangrijke pijler onder de katholieke sociale leer die wordt beschouwd als “een parel van de R.K. Kerk. (Volgens het subsidiariteitsbeginsel behoort de overheid slechts initiatieven te nemen waar individuen en private organisaties niet in staat blijken te zijn de problemen zelfstandig op te lossen. Opvallend is dat zowel in de katholieke sociale leer als binnen de gereformeerde traditie de vrijheid van godsdienst wordt omarmd.) Dus een breed spectrum van wat er in de maatschappij speelt komt aan bod.

Een erg belangrijke rol binnen het gilde is het vormgeven aan de saamhorigheid. ‘Dat doen we niet alleen als het allemaal gloria en hosanna is’, merkt Gertjan bedachtzaam op. ‘Het is zeker zo belangrijk er voor elkaar te zijn en naar elkaar om te zien in mindere momenten in een mensenleven. Daaraan proberen we als broeders zeker invulling te geven.’ Veel broeders zijn, naast hun werk ook op andere sociale vlakken actief binnen en buiten de stad.

Een eerbiedwaardige, erg oude vereniging die gelukkig ook anno 2023 midden in de samenleving en onze parochie staat, Nee, geen club die je overal tegen zult komen. Wel een vereniging die behoedzaam en bedachtzaam vormgeeft aan ‘het omzien naar elkaar’. Van mij mag ze dat nog tot in lengte van jaren doen.

Tot slot: Het gilde draagt de naam het Lieve Vrouwe gilde. Het is met name toegewijd aan Onze Lieve Vrouw van de Zeven Weeën. Met de Zeven Weeën worden bedoeld de zeven smarten die Maria heeft ondergaan en wel 1. De lijdensvoorzegging van Simeon bij het opdragen van Jezus in de tempel, 2. De vlucht naar Egypte, 3. Het verlies van Jezus in de tempel, 4. De kruisdraging van Jezus, 5. De kruisdood van Jezus, 6. Maria die haar gestorven Zoon ontvangt (Piëta) en 7. De graflegging van Jezus.

Maarten Janssen

Voor meer informatie:

www.colveniers.nl

F| Gertjan Dicker.

AANLEG • ONDERHOUD • BESTRATING

THIJSSSEN
HOVENIERS

Gasthuisstraat 25 5708 HH Stiphout (T) 0492 382499

(M) 06 22571611 (E) info@thijssenhoveniers.nl

WWW.THIJSSENHOVENIERS.NL

☎ 0492-552666

✉ info@desterschoonmaak.nl

🌐 www.desterschoonmaak.nl

-sinds 1965-

F | Parochie Damiaan

Rode stip of aankondiging op een graf

Het zal niemand die regelmatig op één van de begraafplaatsen komt zijn ontgaan: er zijn graven waar een rode stip op is aangebracht of waar een aankondiging op hangt. Misschien is het goed hier extra uitleg bij te geven. Wanneer iemand wordt begraven, dan worden de grafrechten voor die plaats voor meerdere jaren vooruit voldaan.

Als de periode waarvoor betaald is bijna afloopt, benadert de parochie de rechthebbende van dat graf. Dat is de persoon die gemachtigd is om te beslissen of de grafrechten worden verlengd of dat de parochie het graf mag ruimen. Deze rechthebbende is als het ware de enige die tekenbevoegd is voor dat graf. De rechthebbende kan in onze parochie kiezen voor verlengen met 5 of 10 jaar en betaalt dan de kosten hiervoor, of men kiest voor laten ruimen van het graf.

Maar soms komt het voor dat de persoon die als rechthebbende bij de parochie bekend is, zelf al is overleden en er geen nieuwe rechthebbende is aangegeven. Of de rechthebbende is verhuisd en heeft dit niet doorgegeven, met als gevolg dat de parochie de persoon niet (meer) kan bereiken. Helaas is binnen een familie meestal niet bekend wie de rechthebbende is. Zo wordt het voor de parochie heel lastig de juiste persoon op de hoogte stellen dat de grafrechten verlopen. De parochie doet haar best de rechthebbende te benaderen, maar het is de rechthebbende zelf die uiteindelijk verantwoordelijk is te zorgen dat de parochie de juiste contactgegevens heeft.

Wanneer het uiteindelijk niet is gelukt om de rechthebbende te contacteren, gaat de parochie over tot de aankondiging. Dat wil zeggen dat

de parochie probeert op een andere manier de mensen te informeren. Bijvoorbeeld met een aankondiging in het weekblad, op de website, via social media én door een aankondiging op het graf en bij de ingang van de begraafplaats te plakken. Op deze manier hoopt de parochie als nog de rechthebbende te bereiken. Bij de ingang van de begraafplaats hangt de uitleg en staat hoe mensen contact op kunnen nemen met de parochie. Wanneer de rechthebbende zich binnen een jaar na de aankondiging niet heeft gemeld en de grafrechten langer dan een jaar zijn verlopen mag de parochie overgaan tot het ruimen van een graf. Hierbij wordt de grafbedekking verwijderd en kan dit graf opnieuw worden uitgegeven.

De graven die uiteindelijk aan de beurt zijn om geruimd te worden krijgen een rode stip. Hiermee is het duidelijk voor degene die de ruiming doet, welk graf precies geruimd moet worden.

De parochie begrijpt dat een graf emotie met zich meebrengt en probeert hier zorgvuldig mee om te gaan. De zichtbare rode stip is een extra controle zodat niet een verkeerd graf wordt geruimd. Een markering die je moet zoeken of op de achterkant staat zou te makkelijk over het hoofd gezien kunnen worden.

Heeft u een dierbaar familielid die op één van de Damiaan begraafplaatsen begraven is? Overleg dan met uw familie wie er nu rechthebbende is en wie dat eventueel wil overnemen als dat nodig is. Zorg ook dat wijzigingen aan de parochie worden doorgegeven. Zo helpen we elkaar en kan de parochie de juiste persoon benaderen.

Het parochiebestuur

Samen de mensen een stukje op weg helpen

Hans en Pauline van Hattum, wonen op de Hoofdstraat 139 te Mierlo-Hout. Zij zijn de oprichters van Stichting Food en Non Food Sharing Helmond. Wat in september 2022 is ontstaan uit een facebookgroep genaamd "Foodsharing Helmond" is nu uitgegroeid tot een stichting die eind vorig jaar is opgericht.

Het doel van Pauline en Hans: Zo veel mogelijk huishoudens te helpen aan eten en andere eerste levensbehoeften. Zij doen dit samen met de hulp van sponsors, die met grote regelmaat doneren.

Een aantal van deze ondernemers zijn: Appelboer Jurrius, Vishandel De Goeie Oude Tijd, Bakkerij Jenny van der Putten, Friture Adelaars, Jumbo Mierlo Hout, Albert Heijn (Jan Linders Mierlo-Hout), Kaas en Zuivel Boerderij De Martina Hoeve, Pizzeria del limone en daarnaast nog een aantal anders sponsors die regelmatig een bijdrage leveren.

Denk hierbij aan appels, brood, Italiaanse gerechten, eieren, een snackje, vis, vlees en andere zaken die voor velen niet zijn weggelegd, omdat het gewoonweg voor hen te duur is. Het echtpaar Van Hattum blijft ijverig op zoek naar meer donateurs. Of het nu bedrijven zijn of particulieren dat maakt hen niet uit, zolang ze daarmee maar zoveel mogelijk mensen kunnen helpen. "Wekelijks

zorgen wij dat er tussen de 30 en 50 huishoudens één of meer goede en gezonde maaltijden krijgen. Wij kijken niet of je minima bent, want ook mensen die geen minima zijn kunnen door allerlei omstandigheden voor korte of langere tijd in de problemen komen", vertelt Pauline.

Op Facebook zijn twee groepen aangemaakt. De ene heet: "Stichting Food en Non Food Sharing Helmond" daar wordt alles op het gebied van eten gepubliceerd. Ook kunnen mensen die bijv. hun kelder of keukenkastjes opruimen hun spullen daar aanbieden, maar ook als je etenswaren over mocht hebben kun je het via die pagina laten weten. Zo kan iemand die het nodig heeft reageren en na uitlooting ophalen. Ook mag men hier dierenvoedsel aanbieden, zodat ook de huisdieren goed te eten krijgen.

De andere groep is "Stichting Food en Non Food Sharing Helmond afdeling non food". Hier kan men alles aanbieden wat niet onder etenswaar thuishoort.

Denk aan shampoo, schone en bruikbare kleding en andere zaken die nog goed genoeg zijn voor een tweede ronde.

Inmiddels is ook het Jan Linders Fonds voor goede doelen 2024 gegund aan Hans en Pauline. Aan hun is nu de taak weggelegd om vijf evenementen te organiseren die in,

of bij de winkel van AlbertHeijn/Jan Linders Mierlo-Hout moeten plaatsvinden.

Het eerste evenement zal zijn op 10 februari, tijdens de carnavalsoptocht van de Houtse Kluppels. De stichting is dan te vinden in een kraampje waar vers gemaakte erwtensoep, broodjes met de echte Duitse Thüringer braadworst en warme chocomelk verkocht zullen gaan worden.

Alle opbrengsten en giften van sponsors gaan 100% naar de leden, tenzij men nadrukkelijk aangeeft, dat er ook een deel voor de organisatie bestemd is.

Op deze manier kunnen Hans en Pauline weer vele mensen een stukje op weg helpen zodat ze zich geen, of minder zorgen hoeven te maken wat ze de volgende dag weer moeten gaan eten. Voor meer info of vragen kun je mailen naar:

stichtingfoodennonfood
sharinghelmond@ziggo.nl

Of op het adres: Hoofdstraat 139, 5706AL in Helmond Mierlo-Hout

Vredestocht 2023

Op zaterdag 16 december werd in samenwerking met de Protestante gemeente Helmond en het Leger des Heils opnieuw een vredestocht gehouden voor vrede en meer verdraagzaamheid.

In deze donkere tijd, zowel letterlijk als figuurlijk, willen we als kerken een licht door de stad dragen om aandacht te vragen voor de vele

(gewelddadige) conflicten verder weg en dichtbij.

Kinderen konden voorafgaand aan de vredestocht een lampion maken om zo hun eigen licht te kunnen meedragen. Om 16.00 uur vertrokken ongeveer 80 volwassenen en kinderen vanaf de Bethlehemkerk voor een tocht door de binnenstad van Helmond. Bij het kapelletje van Binderen en het kasteel stonden we

een kort moment stil om te luisteren naar een bezinnende tekst om zo andere gespreksstof te hebben voor onderweg.

Terug bij de Bethlehemkerk werden we ontvangen met warme chocolademelk en warme worstenbroodjes (met dank aan Plus Bouwmans Helmond) en werd er nog even gezellig nagepraat.

F | Parochie Damiaan

Damiaantjes

Rolluiken, luifels,
screens en garagedeuren
Bel 0492-535901 Helmond
www.williesstofferij.nl

Lamellen, jalouzieën plisé
ramen en deuren.
Bel 0492-535901 Helmond
www.williesstofferij.nl

Laat uw trap stofferen
met tapijt voor € 295,-
Helmond
www.williesstofferij.nl

Wilt u een familiebericht
plaatsen? Mail naar:
advertentie@
damiaanhelmond.nl
of bel: 0492-845350.

Wegwijzer in de Damiaanparochie

De Damiaanparochie is opgericht op 6 januari 2010 en strekt zich uit over de voormalige parochiekernen Sint-Lucia te Mierlo-Hout en Brandevoort; Sint-Trudo te Stiphout; Goddelijke Voorzienigheid te Helmond-West en de voormalige Onze Lieve Vrouw Tenhemelopneming in de Oranjebuurt.

Het pastorale team bestaat uit:

pastoor Pieter Scheepers (pastoor@damiaanhelmond.nl)
diaken Dudley Martina (office@pronobiszorg.nl)
pastoraal werker Marjelein Verhoeven
(mverhoeven@damiaanhelmond.nl)

Centraal secretariaat:

Dorpsstraat 34, 5708 GH Helmond
0492-523147
Geopend op van maandag tot donderdag tussen 10-12 uur.
Email: secretariaat@damiaanhelmond.nl
Website: www.damiaanhelmond.nl
Facebook: www.facebook.com/damiaanhelmond
Instagram: Damiaan_Helmond

Mierlo-Hout en Brandevoort Sint Luciakerk

Hoofdstraat 157, 5706 AL Helmond
0492-522930
Eucharistieviering: zaterdag om 19.00 uur
zondag om 10.00 uur
donderdag om 19.00 uur

Stiphout en Oranjebuurt Sint Trudokerk

Dorpsstraat 34, 5708 GH Helmond
0492-523147
Eucharistieviering: zondag om 11.15 uur

Helmond-West

Goddelijke Voorzienigheidkerk

Hornestraat 1, 5707 TM Helmond
Eucharistieviering: zaterdag om 17.00 uur

Bankrekening parochie:

NL56 RABO 0171027507
t.n.v. Parochie H. Damiaan de Veuster

Begraafplaatsen:

dagelijks geopend van zonsopgang tot zonsondergang.
Beheerder Luciabegraafplaats: Arnoud Meulendijks.
Tel: 06-53700624
Beheerder Trudobegraafplaats: Laurens Noten.
Tel: 06 41420077
Beheerder begraafplaats Hortsedijk: Laurens Noten.
Tel: 06 41420077

Peter Nissen. F| volzin.nl

Eigentijds vastentrommeltje

Met Aswoensdag beginnen de veertig dagen vóór Pasen, bij de meeste mensen beter bekend als de vastentijd. Die veertig dagen staan in het teken van concentratie op wat wezenlijk is in het leven, en daarbij hoort het je ontzeggen van bepaalde zaken die alleen maar afleiding bieden. Van oudsher kreeg dat vorm in bepaalde vasten- en onthoudingsregels die met eten en drinken te maken hadden: slechts één volle maaltijd, geen alcohol en andere genotmiddelen, op vrijdagen geen vlees noch vleesjus.

De kerkelijke vastenwet is in de laatste eeuw herhaaldelijk versoepeld, onder meer in 1950 en opnieuw bij de invoering van het nieuwe kerkelijke wetboek in 1983. Momenteel zijn voor katholiek Nederland nog slechts twee vasten- en onthoudingsdagen van kracht: Aswoensdag en Goede Vrijdag. Maar wat is er mooier dan in de hele veertigdagentijd bewust naar Pasen toe te leven?

Die praktijk wordt juist ook door jongeren herontdekt, zowel in katholieke als in protestantse kring. Zij kiezen voor eigentijdse invullingen: minder of niet televisie kijken, het gebruik van sociale media beperken (Twitter-, Facebook- of Instagramvasten), meer tijd besteden aan bezinning en lectuur, een extra taak in vrijwilligerswerk op je nemen.

Dat laatste past ook heel goed bij de vroegchristelijke invulling van de voorbereiding op Pasen. Die bestond immers niet alleen uit vasten, dus uit je iets ontzeggen, maar ook uit bezinning en uit werken van barmhartigheid. Het laatste heeft eigentijdse vormen gekregen in vastenacties voor een goed doel, het eerste in extra tijd inruimen voor gebed, meditatie en lezing.

De monnikenregel van Benedictus schreef al in de zesde eeuw voor dat elke monnik bij het begin van de veertigdagentijd uit handen van de abt een boek kreeg aangereikt, dat hij tijdens de vastentijd moest lezen. Ik heb zelf die traditie vastgehouden: ik kies voor de veertigdagentijd elk jaar een spiritueel boek en elke werkdag (op zondag wordt niet gevestigd) deel ik op Facebook een of meer zinnen uit dat boek die mij geraakt hebben, zodat ook anderen mee op weg kunnen gaan naar Pasen.

Veel oudere katholieken zullen zich uit hun jeugd een typisch fenomeen uit de veertigdagentijd herinneren: het vastentrommeltje. Dat was een trommeltje, doorgaans een blikken doos waarin koekjes, koffie, cacao of andere producten hadden gezeten. Kregen de kinderen tijdens de veertigdagentijd een snoepje of koekje, dan verdween dat in het vastentrommeltje.

Op zondag mocht het trommeltje geopend worden en mocht er gesnoept worden, want zoals gezegd: op zondag wordt er niet gevestigd. Ik heb begrepen dat er ook strenge katholieke ouders waren, die hun kinderen pas op Paaszaterdag na 12 uur het trommeltje lieten openen. Als dan het hele trommeltje meteen gelegeerd werd, was buikpijn vaak het gevolg. Het curieuze aan het vastentrommeltje is dat kinderen helemaal niet verplicht waren te vasten. Onder het oude kerkelijk wetboek, dat van 1917, gold de kerkelijke vastenwet alleen voor personen tussen de 21 en 60 jaar, en onder het nieuwe wetboek van 1983 geldt de onthoudingswet vanaf 14 jaar en de vastenwet tussen de 18 en de 60. Maar het was een speelse manier om kinderen te leren met beperkingen om te gaan.

Wij leven nu in een cultuur waarin elke wens onmiddellijk vervuld lijkt te moeten worden. Leren uitstellen, leren wachten, leren ons verlangen te koesteren zonder onmiddellijke vervulling, dat lijkt me een mooie uitdaging voor de veertigdagentijd. En daar past ook wel een eigentijds vastentrommeltje bij. Bijvoorbeeld om daar elke dag de smartphone, de iPad of de afstandsbediening van de tv enkele uren in op te bergen.

Peter Nissen

Colofon

Damiaanparochie Helmond verschijnt 4 keer per jaar in een oplage van 15.000 ex.
Ook op internet www.damiaanhelmond.nl

Redactieteam

Aanleveren: redactie@damiaanhelmond.nl

Adverteren

Daniëlle Huissoon
danielle@adcommunicatie.nl
0492-845350

Uitgever

In opdracht van Damiaanparochie Helmond
Adcommunicatie, www.adcommunicatie.nl

Vormgeving/Drukwerk

Adcommunicatie, Rik Aarts
www.adcommunicatie.nl

Vasten wint aan populariteit, maar vaak buiten de kerk om

Voor veel carnavalsvierders was het vanochtend een katerige ochtend, maar traditioneel is de woensdag na carnaval, Aswoensdag, het begin voor katholieken van de vastentijd. En steeds meer mensen doen daar weer aan mee, zij het niet altijd uit geloofsovertuiging.

Jochem Oor, de Nederlandse projectleider van de Wereldjongerendagen, neemt de vastentijd serieus. Als wijnliefhebber laat hij de alcohol doordeweeks staan en ook de maaltijden zijn wat schraler, behalve op zondag, dan mag het wel. Maar het gaat hem vooral om de spirituele dimensie. "Je moet het niet doen om de regeltjes te volgen. Ik zoek het in de verstillings. Ik ben best een muziekliefhebber maar in deze periode is dat ook even wat minder. Daarmee maak je ruimte in je hoofd, als voorbereiding op Pasen."

Hij ziet ook onder katholieke jongeren meer animo voor het vasten, al is dat niet per se op de traditionele manier. "Niet omdat hun grootouders het ook deden. Je ziet dat ze het zelf zoeken, bijvoorbeeld door wat minder sociale media te gebruiken, dat kom ik best regelmatig tegen. Zelfs jongeren die laten weten dat ze van dan tot dan even afwezig zijn. Dat is voor hen best een groot offer." Volgens Frank Bosman, cultuurtheoloog aan de Tilburg University, wordt vasten steeds populairder, maar wel steeds vaker buiten de kerk om. "Er zijn nog steeds Rooms-katholieken die zich aan die 40 dagen vasten houden. We weten natuurlijk al-

lemaal dat dat er langzamerhand minder worden vanwege de secularisatie".

Veel mensen zien het idee van vasten, jezelf een aantal dagen iets lekkers of iets extra's ontfeggen, best zitten. Dat blijkt wel uit succesvolle initiatieven als Stoptober of Dry January. Bosman weet ook waarom. "Het komt doordat we in onze overprikkelde samenleving, waar een hoge druk ligt op iedereen, behoefte hebben aan een soort spirituele detox. Even pas op de plaats maken. Even nadenken waar ben ik mee bezig? Heb ik dit of dat wel nodig voor een goed leven?"

Daarbij gaat het niet alleen om zaken als minder alcohol- of vleesconsumptie. Het socialmedia-vasten is ook al een tijdje bezig, weet Bosman. "Dat is ook een soort schijnwerkelijkheid waar mensen zo langzamerhand genoeg van hebben en denken: kan ik ook veertig dagen zonder?"

Daarnaast zijn er mensen die nadenken over hun ecologische voetafdruk. "Die vragen zich af: wat voor schade breng ik toe aan het milieu door steeds met de auto te gaan, vlees te eten en alcohol te drinken? Is het misschien goed voor de planeet en voor de mensheid om wat te minderen?"

Dat het vaak ook gezonder is om wat minder vetigheid, zoetheid of alcohol te consumeren is een bijkomend voordeel, zegt de cultuurtheoloog. Maar ik denk dat er voor veel mensen vooral een spirituele kant aan zit. Het idee dat je ook gelukkig kan zijn zonder al die extra's, dat je levensgeluk daar niet van afhangt.

Ik denk dat dat een belangrijk argument voor veel mensen is."

Tijdens de coronacrisis bleek volgens hem dat het voor veel mensen best een tandje minder kan. "Sommigen gingen proberen corona als een kans te zien, als een reset of reboot. Net iets minder consumeren en niet de hele tijd met zijn allen in de auto. Dat heeft laten zien dat dat vasten misschien wel een heel goed idee zou kunnen zijn. En dat we het kunnen."

Wat gebeurt er in de Vastentijd?

De vastenperiode duurt volgens de Katholieke traditie traditioneel veertig dagen (zes zondagen tellen niet mee), begint op Aswoensdag en eindigt met Pasen. dat is al zo sinds het Concilie van Nicea in 325, maar sindsdien zijn de regels flink versoepeld. In de Middeleeuwen mocht je overdag niet eten. Pas als de nacht viel, mochten Christenen één sobere maaltijd tot zich nemen.

Tegenwoordig hoeft het vasten volgens Rome alleen nog op Aswoensdag en Goede vrijdag (de vrijdag voor Pasen). Verder geldt er op de vrijdagen de plicht tot onthouding. De Nederlandse Bisschoppenconferentie bepaalde in 1989 dat daaraan kan worden voldaan "door zich in eten en drinken, in roken of in andere genoegens duidelijk te beperken".

Bron: NOS.nl

Vasten, een klein gebaar

Paus Franciscus is een man van eenvoudige woorden en daden; recht-toe rechtaan. Dat liet hij al vanaf het begin zien. Zo woont hij niet afgezonderd in het pauselijk appartement, maar in Casa Santa Marta, het gastenverblijf in het Vaticaan, waar meer mensen wonen en met wie hij samen kan eten. Hij laat zich niet vervoeren in een dure wagen, maar in een eenvoudige auto. Dezelfde eenvoud is kenmerkend voor de 40 tips die de paus ons voor de veertigdagentijd, waar we ons nu in bevinden, heeft gegeven: "kleine en haalbare gebaren voor meer liefde in de wereld en je hart". Eén tip voor elke dag van Aswoensdag tot Pasen. Ik zal er een tiental noemen:

- iemand bellen waarmee je lang geen contact had;
- luisteren, stil en zonder oordeel;
- iedereen die je leven deelt, groeten;
- iemand die het moeilijk heeft, aanmoedigen;
- iets weggeven aan de armen;
- iemand met verdriet troosten;

- de schepping, het leven en de planeet beschermen;
- bidden voor een familie met problemen;
- je onthouden van kwetsende woorden en houdingen;
- een oudere bezoeken.

Het hoeft niet veel of groots te zijn, als het maar gemeend is en uit het hart komt. Of om het anders te zeggen: niet het vele is goed, maar het goede is veel.

Heeft u ze gelezen? Lees ze dan nog een keer en vraag uzelf af wat u vandaag zal doen om de wereld vriendelijker te maken. Mocht u meer van dit soort tips willen, zie: www.kerknet.be en tik dan in het zoekmenu "40 kleine gebaren" in.

O ja, dit is de laatste tip van de paus: deelnemen aan het Pasen van de Heer.

Theo Schepens,
emeritus pastoraal werker

Goed geprobeerd

Het had meer dan een jaar geduurd, maar ik zat weer eens in de kerk. Vroeg en nog redelijk vooraan ook. In mijn rug klonk af en toe het piepende geluid van de hoge deur waardoor je naar binnen kon. Af en toe inderdaad.

Voorheen hoorde je het geluid van de deur vaker en hoorde je aan het geschuifel het aantal kerkgangers toenemen. Maar nu klonk er in de kerk achter mijn rug nog maar weinig geluid. Ik overwoog over de schouder achterom te kijken, maar omdat je in een kerk vooral in het hoofd achterom keek, deed je het misschien juist daarom niet fysiek. Nee, in de kerk keek je vooruit achteruit. In de zijvleugel was er toch enige bedrijvigheid. Enkele vrouwen op leeftijd dromden samen en al snel zou ik zien en horen waarom. Het was namelijk een dameskoor, zo werd duidelijk toen de pastoor binnenkwam.

Het koor begon te zingen. Het was bepaald geen Stile Antico, een Brits koor van jongelui gespecialiseerd in polyfone Renaissance-musiek, dus zonder instrumentale begeleiding. Volgens kenners te glad, maar wat muziek betreft heb ik me nooit iets aan kenners gelegen laten liggen. Net of perfectie niet oké is.

Ik heb altijd meer waarde gehecht aan het oordeel van mijn eigen oren dan aan het vaak elitaire gezanik van kenners. Mooi is mooi, de rest is bijzaak.

Ik keek met plezier naar het dameskoor in de kerk en er schoot me iets te binnen van de voetbalvelden daar een paar kilometer vandaan. Als je een bal keihard over het vangnet achter het doel schoot, zeiden supporters in koor: 'Goed geprobeerd.' En die supporters zeiden dat niet spottend, maar meenden het oprecht.

In de kerk was het inmiddels ook vooral goed geprobeerd. Bij het proeven van het lichaam van Christus kon je pas goed zien hoe schrikbarend weinig volk er nog op zo'n mis af kwam. Het leek wel of het aantal gelovigen bij elk bezoek halveerde.

Wat dat betreft werd het verschil met de moslimgemeenschap steeds groter. En uiteraard waren het hoofdzakelijk ouderen, al lijkt je in een dorp al snel ouder dan in een stad. Maar toch, dankbaar en gelouterd onderging ik de dienst, want het was en bleef toch goed geprobeerd.

Bron: ED | Jos Kessels

programma goede week en pasen

Agenda Goede Week

Let op de afwijkende mistijden!

Zaterdag 23 en zondag 24 maart: PALMZONDAG

17.00 uur Helmond-West, pastoor Scheepers m.m.v. Arie Ketelaars
19.00 uur Luciakerk, pastorale team Gezinsviering m.m.v. Gilde
10.00 uur Luciakerk, pastorale team m.m.v. Edith Steinkoor
11.15 uur Trudokerk, pastorale team m.m.v. Damiaankoor

WOENSDAG IN DE GOEDE WEEK - 27 maart

19.00 uur Kathedraal Den Bosch oliewijding Bisschop G. de Korte

Donderdag 28 maart: WITTE DONDERDAG - voor de hele parochie

19.00 uur Trudokerk, pastorale team m.m.v. Damiaankoor

Vrijdag 29 maart: GOEDE VRIJDAG

- Voor deze viering wordt NIET geluid!
 - U kunt bloemen mee naar de kerk nemen voor de kruishulde.
 - Op deze dag wordt er geen Eucharistie gevierd bij een uitvaart!
- 15.00 uur Luciakerk, M. Verhoeven Kinderkruisweg
15.00 uur Helmond-West, pastoor Scheepers kruisweg
19.00 uur Trudokerk, pastoor Scheepers Kruisviering en hulde

Zaterdag 30 maart: PAASZATERDAG - voor de hele parochie

- Voor de viering wordt NIET geluid!
 - Op deze dag wordt er geen Eucharistie gevierd bij een uitvaart!
- 19.00 uur: Luciakerk, pastorale team m.m.v. Edith Steinkoor en Scouting met Paasvuur

Zondag 31 maart: HOOGFEEST VAN PASEN

10.00 uur Luciakerk, pastorale team m.m.v. Cantorij
11.15 uur Trudokerk, pastorale team m.m.v. Damiaankoor

Maandag 1 april: TWEEDE PAASDAG - voor de hele parochie

10.30 uur Helmond-West, pastoor Scheepers m.m.v. Gregoriaanskoor

Biechtgelegenheid: op afspraak bij pastoor Scheepers: 0492-522930

In de St. Luciakerk is er voor de kinderen kinderkerk!

Kent u de betekenis van Pasen?

Als ik de straat zou opgaan en het mensen zou vragen, weet ik zeker dat er geen eenduidig antwoord komt. Misschien noemen mensen de Paashaas. Of associëren ze het feest vooral met chocolade eitjes. Het is al lang niet meer vanzelfsprekend dat mensen zeggen: Pasen is het feest van de Verrezen Heer.

En dat is bijzonder. Want we leven in een land waarin de Matthäus Passie van Bach op talrijke plaatsen wordt opgevoerd en meegezongen. De muziek en het verhaal over Jezus' laatste dagen ontroeren ons. Verraad, berechting, de kruisiging, zijn begrafenissen... Het komt allemaal voorbij. Toch leggen mensen niet direct de link met het hoogtepunt waar het lijden toe leidt: Jezus die voor ons sterft aan het kruis en na drie dagen weer opstaat. Jezus die laat zien dat de dood niet het laatste woord heeft. En dat we in de dood met God verbonden blijven. Dát is de betekenis van Pasen. Het is een troostende gedachte. Jezus weet wat het dodenrijk is. Hij laat ons daarin niet alleen en toont met Zijn verrijzenis dat er na de dood weer leven is.

Paaswens

Al eeuwenlang vieren we het feest van Pasen over de gehele wereld. Pasen is het feest van opstanding; Jezus is opgestaan uit de dood en heeft daarmee de dood overwonnen. Jezus laat zien dat Hij sterker is dan de dood en dat er hoop is voor de wereld. Hoop op een betere wereld waarin we omzien naar elkaar. Liefde voor je naaste, liefde voor jezelf. Er woeden nog steeds oorlogen en door de inflatie hebben steeds meer mensen minder te besteden. Bij veel parochianen heerst er een gevoel van niet gehoord te voelen. Dat er niet geluisterd wordt naar de zorgen en problemen van mensen. Net als met de opstanding van Jezus uit de dood, is er hoop. Hoop op betere tijden, beterschap en betrokkenheid. En hoop is geen uitgestelde teleurstelling als we omzien naar elkaar, elkaar helpen en steunen waar dat kan en waar dat nodig is. Zelig Paasfeest. Bene agere et nil timere! (Doe goed en vrees niets!)

Pastoor Pieter Scheepers

In de wereld waarin we nu leven, is het soms moeilijk troost te putten uit Zijn verrijzenis. Er is veel geweld, veel ongenoegen. Het zou ons moedeloos kunnen maken, want het duurt al zolang. Laten we het opstaan van Jezus uit de dood daarom anders zien. Bijvoorbeeld als inspiratie de vermoeidheid van ons af te gooien. De mouwen op te stropen. Aan de slag te gaan met wat er op ons pad komt en om te kijken naar de ander, zodat er geen mensen tussen wal en schip vallen. Zo werken we actief en op eigentijdse wijze mee aan de verrezen Heer.

Dom Isaac Majoor, Abt Abdij Koningshoeven

